

млад лъв пъргаво рипна и събори война, който беше срещу него. Отново всички наскочаха и ^{мълчаха} просъри~~ли~~ шии, за да видят по-добре.

Иваница, развълнуван и потресен, затвори очи. От ляво и дясно навалицата го притискаше с диви, възбудени викове. Една девойка наблизко се пр^еви надве, жълта като восък. Набързо я изнесоха. В това време, долу бойците с отчаяна дързост се мъчеха да изтръгнат полумъртвия войн от лапите на звяра. Най-послед един умел удар прониза гърлото му и царственото животно падна тежко на земята. Твърде наскоро всички останали хищници се наредиха ^{мъртъви} ~~сладкоухани~~ около него.

Иваница въздъхна облекчен и избърса запотеното си чело. Някой беше седнал на мястото на пълната ромейка. Юношата го погледна и с мъка задържа вика, който бе избликнал до устните му. Бързо се озърна наоколо. Някой не бе забелязал вълнението му. Теофил се беше загледал в хубавите момичета, които се събираха на арената за кратката пантомима, с която щяха да се свършат игрите. Отново плахо избърна очи и се загледа в мъжа, който небрежно въртеше в ръцете си една кожена шапка.

Беше болярът Сеслав.

Какво търсеше там? Не сънуваше ли Иваница? Ами телохранителите? Момчето погледна зад себе си. Двамата рамеи бяха станали от масата си, сочеха нещо към арената и тихо се смееха. Сеслав се обърна... Сините му очи радостно светнаха, когато срещна слияния, питащ взор на момчето. Леко докосна с рамото си неговото, избърса със шапката ~~си~~ челото си, след това я остави до него на скамейката си. Иваница изтръпна.

Пантомимата почна. Но момчето не виждаше нищо. Широка му гръд буйно и тревожно се дигаше и спущаше. Шапката падна на земята. Иваница се озърна. Всички напрегнато следяха великолепната игра. Той се наведе. В шапката имаше писмо. То изчезна веднага